

SPOJENECTVO

Stefanove denniky

Upírске
denniky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smith
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 6: Spojenectvo

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky 12 – Fantóm

Upírske denníky 13 – Mesačná pieseň

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

Upírske denníky – Stefanove denníky 5: Úkryt

L. J. Smith

**Upírske denníky – Stefanove denníky 6: Spojenectvo–
e-kniha**

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Stefanove
SPOJENECTVO
denniky

L. J. Smithová
Kevin Williamson & Julie Plecová

Predslov

Jediné, čo v tomto premenlivom svete stále trvá, je vojna. Tak sa hovorilo v tom horúcom lete roku 1864, keď Ameriku rozdelila občianska vojna. Tento smutný aforizmus je pravdivý a jeho pravda sa potvrdila aj za vyše dve desaťročia, ktoré som strávil ako upír. Keď som vzal do rúk noviny, vždy som tam našiel články o tom, ako ľudia bojujú proti ľuďom: bitky na uliciach v San Franciscu, povstania v Indii, nepokoje po celej Európe. Len čo sa prelialo dosť krvi a na nábrobkoch sa ocitlo dosť mien, jatky sa začali odznova.

No vojna, ktorú som spolu so svojím bratom Damonom viedol proti diabolskému upírovi Samuelovi Mortimerovi, bola úplne odlišná. Bola to bitka bez hraníc. Ako je známe, každý vojak sa bojí smrti. My však nie. Upíri smrť dávno porazili. My sme sa báli len brôžoulády,

ktorú by Samuel nepochybne nastolil v Londýne, ak by zvíťazil. Zlo by sa tam rozšírilo ako mor.

Londýnčania pokladali Samuela Mortimera za ctihodného politika, za jednu z osobností svojho mesta. No my sme poznali jeho pravú tvár. Bol to vraždiaci netvor, upír, ktorého sme sa celé týždne pokúšali zničiť. Nielenže sa sýtil krvou nevinných žien, nielenže sa ma pokúsil zabiť, ale dokonca označil môjho brata za Jacka Rozparovača – pod týmto neslávnym menom poznali ľudia zvrblého zabijaka, páchatela vrážd vo štvrti Whitechapel. Vrážd, ktoré mal na svedomí Samuel Mortimer.

Na dôvažok bol aj jedným z Katherininých milencov. Bol zalúbený do Katherine, upírky, ktorá pred dvoma desaťročiami zviadla Damona aj mňa, rozdúchala medzi nami plamene sporov a spravila z nás tvorov, ktorými sme dnes. Samuel bol presvedčený, že sme zabili jeho lásku a chcel sa pomstiť. Nepočúval naše argumenty, bolo mu jedno, že my dvaja sme ju neuväznili v kostole v Mystic Falls a nepodpálili sme jeho múry. Neveril nám, že sme sa ju pokúšali zachrániť. Potreboval si dopriať pocit, že za jej smrť niekto zaplatí a ako obeť si vybral nás. Zdalo sa mi, že ani desiatky rokov, ani tisícky kilometrov, ani celý oceán ma nedokážu vzdialiť od Katherine a jej zlovestného odkazu.

No tentoraz to bolo iné. Tentoraz sme sa pre jej pamiatku s Damonom nerozhádzali. Naopak, zjednotili sme sa

proti Samuelovi. Spoločne sa nám podarilo zabiť Samuelovho brata Henryho, ešte skôr než sa náš boj zmenil na krvavú tragédiu. No Samuel potom zajaľ Damona. Vedel som, že ak bude chcieť, v okamihu ho zabije. Pred smrťou Damona na čas zachránila len Samuelova výstredná láska k mučeniu a sadistickým hrám. Musel som ho zachrániť pred utrpením, kým sa ho Samuel nenabaží.

Nebál som sa smrti. Zato som sa bál – a kto by to bol po tých rokoch nezhôd očakával? – života bez Damona. Môj brat bol vždy neotesaný, drsný a často ničil všetko okolo seba. No počas nášho pobytu v Londýne ma viac než jedenkrát zachránil. Mohol som sa k nemu utiekať aj vtedy, keď sa nedalo veriť nikomu inému. Bol všetkým, čo mi zostalo.

Nečudo. Boli sme spojení putom krvi. A ak ma moja upírska existencia niečo naučila, tak určite to, že krv je život. Bez Damona by ma opustila životná sila. A tak som musel pre jeho vyslobodenie spraviť všetko, čo bolo v mojej moci...

Ked' Samuel odvliekol Damona, nastala chvíľa, v ktorej sa mi zamarilo, že mi z tela unikol duch. Presne tak som sa cítil, keď mi pred rokmi v Mystic Falls guľka z otcovej pušky prestrelila hrudník – kratučká agónia a potom ničota, ktorá vyžarovala zo stredu mojej bytosti.

No nebol som mŕtvy. A nemienil som Samuelovi dovoliť, aby s Damonom utiekol ďaleko. Presvedčil som sa, že Cora je na tom pomerne dobre, zhlboka som sa nadýchol a vyskočil som z okna Ústavu Márie Magdalény. Okolo mňa sa roztrieštilo sklo a jeden črep sa mi zabodol do líca. Cítil som pramienok krvi, čo mi stekal po pokožke. Bolo mi to jedno.

„Damon!“ skríkol som. Ústav bol prázdny a nik ma nemohol počuť. Všetci jeho obyvatelia, dievčatá, mníšky

aj kňazi, boli na polnočnej omši, ktorú sme s Damonom využili, keď sme nastražili pascu na Samuela.

Mali sme so sebou zbrane. Mali sme pripravené plány. Mali sme na svojej strane moment prekvapenia. A predsa sme zlyhali. Zo spätného pohľadu sa mi zdalo, akoby nás Samuel náročky ponechal v presvedčení, že ho môžeme poraziť, a potom nás prekabátil. Konal presne tak, ako keď pod menom Jacka Rozparovača rozsieval hrôzu v Londýne a hral sa s políciou ako mačka s myšou.

Utekal som po uliciach hlavného mesta upírskou rýchlosťou, napínal som sluch, či nezachytím výkriky, šarvátky, ba hoci len zrýchlený dych – hocičo, čo by ma zaviedlo k bratovi. Vedel som, že je to zbytočné, no niečo som robiť musel. Napokon, Damon ma už pred Samuelom zachránil. Bol som povinný odplatiť mu to.

Bežal som cez Dutfieldov park, areál plný neupravovanej zelene, kde sme si s Damonom prvý raz uvedomili, že nám je niekto na stope. Bola by to paradoxná hra spravodlivosti a osudu, keby ho Samuel zabil práve tu, pod kamenným múrom, kam nedávno napísal krvou hrozivý odkaz, aby nám oznámil, že sa raz pomstí. Nevšimol som si však nič podozrivé. Ozývalo sa tu len šuchotanie veveríc v kroví a hvízdanie vetra v opadaných korunách stromov.

Vybehol som na vyvýšeninu, z ktorej bol výhľad na park, a obzeral som sa okolo seba. Videl som monumen-

tálnu kupolu Katedrály svätého Pavla, desivo temnú Temžu, ktorá sa ako stuha hadila mestom, ošarpané budovy v parku. Damon mohol byť kdekoľvek.

Možno bol už mŕtvy.

Vrazil som si ruky do vreciek, obrátil som sa a pomalým krokom som sa vrátil k ústavu. Potreboval som znovu nájsť Coru. Tušil som, že my dvaja niečo vymyslíme. Tak sme spolupracovali už niekoľko týždňov – stopovali sme Samuela, potom sme sa nazdali, že už je náš, a nevedomky sme sa ocitli v omnoho horšej situácii ako predtým.

Ešte než som zastal pred bránou ústavu, začul som tiché úpenie. Bola to Cora. Srdce sa mi pri myšlienke na ňu smutne zachvelo. Nielen ja som prišiel o blízkeho z rodiny. Samuel vzal Core milovanú sestru Violet a premenil ju na upírku. Violet v amoku zaútočila na Coru. Nečudo, že Cora teraz narieka.

Vošiel som do ústavu tým istým oknom, ktoré som na odchode rozbil. V miestnosti bolo stále cítiť zápach Henryho zhoreného mäsa. Na dlážke sa ligotala krvavá kaluž, aj steny boli postriekané šarlátom. Vyzeralo to, akoby sa z podzemnej pracovne stalo mäsiarstvo. Nuž, tak nejako to vlastne aj bolo.

Cora stála v kúte a pri pohľade na mňa znovu ticho zaúpela. Zakryla si ústa dlaňou. Bola to chudera, nevinné dievča, ktoré sa zamotalo do čoraz hustejšej pavučiny zla a zúfalstva. Samuel len pred dvoma týždňami spravil

z jej sestry Violet upírku. Cora sa ju odvtedy usilovala zachrániť, dokonca sa stala chovanicou Ústavu Márie Magdalény, ktorý Samuel finančne štedro podporoval. Len čo si uvedomila, že Samuel je s ústavom tesne spojený, rozhodla sa vystupovať ako dievča na mizine, ktoré prosí o záchranu. Keď ju prijali, vypátrala, že Samuel využíva chovanice ústavu ako svoje súkromné zásobárne ľudskej krvi. A potom nám pomohla nastražiť Samuelovi pascu. Dúfali sme, že odhalíme jeho slabé stránky, že nájdeme niečo, čo by nám pomohlo pochopiť, prečo nás tak neúnavne prenasleduje. Pretože už nám bolo jasné, že Jack Rozparovač nevráždí, lebo potrebuje krv. Každý upír vie zabíjať rýchlo, čisto a pomerne milosrdne. Okrem toho, žiadny upír nemusí kvôli prisunu krvi zabíjať. A Samuel na to odkázaný rozhodne nebol. Ako mecenas Ústavu Márie Magdalény mal prístup ku krvi jeho chovancíc, kedy len chcel. Jeho upírska Sila stlačila, aby presvedčil úbohé dievčatá, nech mu ponúknu svoje šije. A potom ich zbavil spomienok na tú hrôzu. Predsa sa však zároveň stal nočným desom Whitechapele, svoje obete zabíjal brutálne, rozrezával im telá a nechával ich ležať na uliciach – len preto, aby mohol tieto vraždy zhodiť na Damona. A jeho motív sa dal zhrnúť pod jediným strašným menom: *Katherine*.

Bolí časy, keď sa mi pri zvuku toho mena rozbúchalo srdce. Teraz vo mne vzbudzovalo iba hrôzu. Katherine

bola nerozlučne spojená so Samuelom. A Samuel bol nerozlučne spojený s ničéním. Jediná otázka znela, kedy prestane. Keď zabije Damona? Keď zabije mňa? Kým sme hľadali odpovede, stratili sme Damona a Violet sa premenila na chladnokrvnú vrahyňu bez stopy po ľudskej duši. Nielenže iba pred chvíľou brutálne bojovala proti Damonovi a proti mne, ale ublížila aj Core. Dokonca sa napila z jej žíl. Sotva som si dokázal predstaviť zmätok a zúfalstvo, ktoré teraz asi prežívala chudera Cora, keď sklúčene stála v kúte.

No nemohol som si dovoliť rozoberať minulosť. Potreboval som myslieť na to, čo bude. Predovšetkým som potreboval zachrániť Damona.

„Nemôžeme tu zostať. Poďme domov.“ Mal som na mysli starý nepoužívaný tunel londýnskeho metra, kde sme posledný týždeň nocovali.

Cora prikývla. V očiach sa jej mihla obava – všimla si ranu na mojom líci.

„Krvácate,“ povedala.

„Nič mi nie je,“ drsne som odsekol a utrel som si spakruky krv. Typická Cora, bojí sa o mňa, hoci sama má dosť vlastných starostí.

„Pomôžem vám.“ Cora siahla do rukáva šiat a vylovila odtiaľ vreckovku. Nežne mi ňou prešla po líci. „Bojím sa o vás, Stefan. Musíte sa o seba lepšie starať, pretože...“ Odmlčala sa, no ja som vedel, čo si myslí. V tej

chvíli som bol jediný, kto jej ešte zostal. Bez slova som prikývol. Vedel som, že ani ja, ani ona k tomu nemáme veľmi čo dodať.

Podoprel som jej nohu, aby mohla preliezť cez okno, a spolu sme pomaly vykročili na západ, k nášmu dočasnému domovu.

Mraky a hmla zahalili hviezdy, ulice boli takmer prázdne. Ľudia si odvykli v noci vychádzať, báli sa Rozparovača a prízračné kvílenie vetra, čo sa ozývalo v úzkych uličkách, len prispievalo k zlovestnej atmosfére. Okrem Corinho srdca som nepočul žiadne iné, no z novín som už vedel, že v každom tienistom podchode sa ukrývajú policajti a striehnu na Rozparovača.

Ich prítomnosť však bola úplne zbytočná. Kým sa strážnici triasli na uliciach a vyčkávali, kedy Rozparovač znovu zaútočí, vrah sa chystal venovať prvotriednej zábave: mučeniu môjho brata.

Aspoň som dúfal, že sa na to ešte stále iba chystá, že sa už do Damona nepustil. Alebo môj brat už teraz kričí v mukách? Možno je už mŕtvy, možno ho Samuel jednoducho prebodol kusom dreva a hodil jeho neživé telo do Temže. Muky alebo smrť? Jedno i druhé bolo zlé, no pristihol som sa, ako dúfam, že tentoraz v Samuelovi zvíťazil jeho sadizmus. Hoci by to predĺžilo Damonovo utrpenie, získal by som šancu zachrániť ho a vyriešiť našu takmer bezvýhodiskovú situáciu.

Cora sa potkla a ja som ju rýchlo zachytil. Boli sme už takmer doma. Zastal som a poobzeral som sa, či nás niekto nesleduje, ale nikoho som nezazrel. Naozaj tu nebolo ani živej, ani nemŕtvej duše, azda preto, lebo naokolo sa to hemžilo výstražnými tabuľkami, že vstup do tunela je prísne zakázaný a polícia porušenie zákazu trestá.

Skočil som do šachty, ani som sa nezamyslel, z akej výšky zletím. To patrí k výhodám upírskej existencie – moje nadprirodzené schopnosti mi vždy zabezpečia, že pristanem na nohách.

Pomohol som Core zliezť a dole pod rebríkom sme si pozreli do očí. Aj napriek tme som videl všetko okolo nás, od stien z utlačenej hliny až po okruhliaky roztrúsené pod nohami. Cora niekoľkokrát zažmurkala, oči sa jej v neosvetlenom priestore pomaly prispôbovali.

Zrazu sa okolo nás po zemi mihol akýsi tvor. Bol to potkan takmer taký mohutný ako menšia mačka. Cora nezjojkla a necúvla, ale zdvihla zo zeme veľký kameň a hodila ho doňho. Šramot utíchol.

„Musíte sa nasýtiť,“ povedala.

„Ďakujem.“ Zohol som sa, zdvihol som ešte teplé telo a priložil som ústa k chlpacej pokožke, prebodol som tenkú kožu tesákmi. Celý čas som si uvedomoval, že Cora sa na mňa pozerá a neuhýba pohľadom. Malo ma to trápiť? Vedela, že pijem krv, nebolo to pre ňu prekvapenie. Už videla, ako sa mi pred kŕmením predĺžili tesáky, vi-

dela ma aj počas bitky s Henrym a so Samuelom. Potkania krv mi už začínala prúdiť v žilách a do tela mi vnášala pokoj.

Vypil som, koľko som vládol, a hodil som mrcinu na zem. Opakom ruky som si utrel pery a stroho som sa usmial na Coru. Naše priateľstvo bolo zvláštne, nijaký podobný vzťah s človekom som nenadviazal, odkedy som sa stal upírom. V New Orleanse síce Callie odhalila moju totožnosť, nikdy som však pred ňou nepil krv. Ukrýval som tesáky a tajil svoje túžby, chcel som sa pred ňou ukazovať len z tej lepšej stránky. Cora však bola iná.

„Stačilo vám to?“ spýtala sa, posadila sa k stene a stiahla chodidlá pod sivé šaty, teraz postriekané krvou a blatom. Okolo očí mala tmavé kruhy a špina na jej lícach takmer zakryla spŕšku pier. Zuby jej drkotali. V posledných dňoch sa v Londýne ochladilo a tunel bol mimoriadne studený – na stenách sa perlili kvapky vody a v tme sa vznášali franforce sivastej vlhkej hmly.

„Áno, ďakujem. Ako sa cítite?“ spýtal som sa a vzápätí mi samému tie slová pripadali čudné. Vraj ako sa cíti! Bola v starom tuneli na takmer opustenom stavenisku. Práve zabila potkana a dívala sa, ako som z neho vysal krv. Jej sestra sa stala upírkou, zradila ju a napokon ju aj pohrýzla. Videla upírov, ako mučia jeden druhého, videla, ako sa telo obracia na popol. A hoci sa na tú rolu podujala dobrovoľne, nedalo sa poprieť, že bola len pe-

šiakom v našej vojne proti Samuelovi. Samuel utiekol, brutálne zabil dve Corine kamarátky a nechal ich mŕtvo-ly chladnúť na námestí Mitre Square. Tak ako sa mala cítiť?

„Žijem,“ pokrčila plecami. „Aspoň niečo, nie?“ Pokú-sila sa zasmiať, no z hrdla jej vyšiel chrapľavý kašeľ. Po-tľapkal som ju po chrbte a ona ma prekvapila – nahla sa ku mne a objala ma.

„Prepáčte, že som vás ohrozil,“ tupo som vzdychol. „Mal som predpokladať, že s Violet sa nedohodneme. Nemal som vás za ňou vodiť.“ Spolu sme sa vybrali za čarodejníkom Ephraimom a presvedčili sme ho, aby kúzlom vypátral Violet. Chceli sme ju presvedčiť, nech odíde od Samuela. No keď sme ju konečne našli, nevy-počula nás, uniesla Coru, a tak sa ocitla v ústave v rov-naký deň, keď sme sa tam vkradli my dvaja s Damonom a pokúsili sa premôcť Samuela.

„Ani keby ste ma boli zviazali, nemohli by ste mi za-brániť, aby som sa stretla s Violet,“ pokrútila hlavou Co-ra. „Povedali ste mi, že sa zmenila. No ja som v kútiku srdca verila, že je to stále moja sestra. Už viem, že som sa mýlila.“ Striaslo ju. Prikývol som, ale z toho, že sa potvrdil môj odhad, som bol akurát tak smutný.

„Správala som sa hlúpo, Stefan,“ vyhlásila Cora a stiahla tvár do nahnevanej grimasy. „Myslela som, že ju prehovorím. Že sa ešte môže zmeniť. Lenže v nej už

nezostalo nič z bývalej Violet. Pila mi krv, Stefan. Potom ma priviedla do ústavu a požiadala dozorcú Seavera, aby ma zamkol v tej miestnosti. Pokúsila som sa o útek, ale Seaver si začal pospevovať a ja som bola z ničoho nič v pasci.“ Core sa roztriasla spodná pera a z očí sa jej vykotúľali slzy. Spakruky si ich utrela a zaľala zuby.

„Určite použil nejaké kúzlo,“ povedal som pomaly. Spomenul som si, aká malá a bezmocná Cora vyzerala v tej miestnosti v Ústave Márie Magdalény. Určite bola na smrť vystrašená.

„Potrebujeme sa porozprávať s Ephraimom,“ dospel som k rozhodnutiu. S istotou som vedel len to, že ak Samuela poslúchajú aj čarodejníci a čarodejnice, budeme potrebovať obranu proti ich kúzlam.

„Nie!“ zvolala Cora. „S Ephraimom nie! Nemám z neho dobrý pocit. Jeho zaklínadlo nás zaviedlo k Violet, no mohla to byť aj pasca, ktorú nám nastražil spolu so Samuelom, nie? Čo ak od začiatku pracoval pre Samuela? Je o ňom známe, že kedysi bol ochotný slúžiť tomu, kto najviac zaplatí. Kto mi dokáže, že sa medzitým zmenil? Nie, nedá sa mu veriť,“ vyhlásila Cora a zaľala zuby. „Potrebujeme iný plán.“

„Nuž, mali by sme mať na svojej strane niekoho, kto ovláda mágiu. Inak bude mať Samuel pred nami vždy náskok,“ povedal som. Po chvíli som vstal a začal som chodiť sem a tam, nútil som rozum, aby vymyslel nejaký

šikovný spôsob, ktorý nám umožní zajať Samuela a vyslobodiť môjho brata. Stále som sa však cítil slabý a roztrasený, nedarilo sa mi sústrediť. Potkania krv ma nezasýtila, len zmiernila najhorší hlad.

„Myslím, že by ste sa mali napiť naozajstnej krvi,“ tiicho povedala Cora, akoby mi čítala myšlienky. „Mali by ste sa živiť tak ako váš brat. Ako Samuel. Len potom budete dosť silný, aby ste proti nemu mohli bojovať, rozumiete? Ako ste už povedali, dovtedy bude mať stále náskok.“ Oči sa jej v tme zaleskli ako diamanty.

„To nemôžem!“ zúfalo som vybuchol, povolil som stavidlá napätia, ktoré sa vo mne dovtedy hromadilo. Môj hlas zahlaholil v tuneli, odrážal sa od stien, až sa hlodavce rozutekali do úkrytov. Pred niekoľkými dňami by som bol počul vzdialené vzdychy a tlkot srdca iných tulákov, čo prespávali v tuneli. Dnes v noci tu nebolo nikoho a ja som sa z toho radoval. Stačilo by mi zachytiť šum krvi v niečích žilách a premohlo by ma pokušenie. Pomaly som sa nadýchol. „Nedokážem sa ovládať,“ vysvetľoval som jej už pokojnejšie. „Keď Damon pije ľudskú krv, je šikovnejší a rýchlejší. Keď pijem ľudskú krv ja, chcem jediné – viac krvi. Nedokážem logicky, racionálne uvažovať. Myslím len na to, kedy a ako si ulovím ďalšiu dávku. Keď pijem ľudskú krv, Cora, stáva sa zo mňa zviera.“

Cora otvorila ústa, akoby chcela niečo povedať, no potom si to rozmyslela. „V poriadku. Máte pravdu, Stefan,

ale,“ prekvapivo mocne mi zovrela zápästie, „sme vo vojne a vojnu nemôžeme prehrať len pre svoje zásady.“

„Čo tým myslíte?“ Jemne som si vyslobodil ruku a pozorne som sa na ňu zadíval. „Nejde o zásady, ide o prežitie. Ľudskú krv jednoducho nepijem.“

„To už viem. Chcem len povedať, že urobím všetko, čo zabráni Samuelovi zabíjať ďalších nevinných ľudí. A dúfam, že aj vy to urobíte. Možno vás teraz ľudská krv nepripraví o rozum. Môže to byť iné. Čo keby ste to aspoň skúsili?“

„Nemôžem,“ vyhlásil som. „Vy neviete, čo so mnou ľudská krv robí. A verte, že by ste sa nepotešili, keby ste to museli zistiť.“

Cora na mňa pohoršene pozrela, no ja som sa už tej téme nechcel venovať. „Potrebujeme sa vyspať,“ povedal som. Uložil som sa na tvrdú zem k náprotivnej stene tunela. Počul som, ako rozochvene dýcha, no nevedel som, či sa trasie od zimy, alebo plače. Radšej som sa ani nepýtal.

Zatvoril som oči a priložil som si dlaň k čelu. To gesto vôbec nezmiernilo tupú bolesť v lebke. Myslel sa mi rozvibrovala, ozýval sa v nej Corin návrh: *Pite ľudskú krv.*

Mohol by som? Nerobil som to už dvadsať rokov, odkedy som odišiel z New Orleansu, kde som občas vypil za deň krv štyrom, piatim alebo aj desiatim ľuďom, nebdajúc na následky. Často sa mi o ľudskej krvi snívalo,

vo sne som sa skláňal nad obeťou, do nosa mi udierala teplá železitá vôňa a vedel som, že čoskoro mi tá rozbúrená tekutina potečie do krku. Občas som na jazyku cítil krv, horkú ako silná čierna káva. Inokedy sladkú ako med a pomaranče. Kedysi som sám so sebou hrával takú zvrhlú hru – tipoval som, aká bude chuť krvi, ešte kým som ju pocítil na jazyku. No bez ohľadu na chuť býval výsledok rovnaký – keď som mal v sebe ľudskú krv, bol som silnejší a rýchlejší.

A bezohľadný.

Cora mala v istom zmysle pravdu. Krv mi mohla krátkodobo poslúžiť ako pohonná hmota, vďaka ktorej zachránim Damona. No z dlhodobého hľadiska ma ľudská krv zničí. A hoci som Damona zachrániť potreboval, nemohol som obetovať to, čo sa mi zo seba podarilo vykresáť.

Siahol som do tmy, nahmatal som Corine prsty. Chytila ma za ruku a jemne mi ju stisla.

„Viem, že vymyslíte, ako zachrániť Damona,“ povedala. „S krvou či bez nej.“

Malo mi to dodať sebaistotu, ale v jej hlase som počul váhanie a vytušil som, že v skutočnosti mi až tak neverí. Chcela ma len upokojiť a mne to nepomohlo.

Obrátil som sa tvárou k nej.

„Sľubujem, že ak sa budem musieť napiť ľudskej krvi, urobím to. Máte moje slovo.“

Vo veľkých očiach sa jej mihla úľava. „Ďakujem,“ povedala.

Ešte dlho potom som nemohol zaspáť. Cora hlboko, pravidelne oddychovala – vyčerpanie tej noci si vyžiadalo svoju daň. Odpočívala a v tvári sa jej konečne zračil pokoj. Mne sa od horúčkovitých úvah krútila hlava.

Damon, šepol som do tmy.

Nič. Žiadna odpoveď.

Na druhý deň som vyšiel z tunela a Core som stroho vysvetlil, že si potrebujem niečo vybaviť. Nenúkala sa, že pôjde so mnou. Zišlo mi na um, či si nemyslí, že pôjdem na lov ľudí. Namiesto toho som znechutene zabil vevericu. Slabosť ma neopustila, ani keď som na jazyku pocítil jej krv. Len ľudská krv by mi pomohla, aby sa mi vyostрили zmysly a aby som nadobudol pocit, že znovu žijem. Tá veveričia len znásobila moje zúfalstvo.

Kým som sa vrátil, na mesto sa zniesla tma. Cora vyšla von, stretli sme sa pri rebríku a spolu sme vykročili smerom k Ústavu Márie Magdalény. Vedeli sme, že Samuel sa tam po večeroch často zastavuje. Ak ho pri východe z budovy zazrieme a podarí sa nám ho sledovať, azda nás privedie k Damonovi. Vyzbrojili sme sa kolmi,

sebaistotu nám však nedodali. Zasunul som si kôl do sáry a pri chôdzi mi nepríjemne odieral pokožku. Necítil som sa tak o nič bezpečnejšie. Koly pre nás v tom období predstavovali takú bežne používanú zbraň, ako je pre lovcov vstupujúcich do lesa puška. No puška ešte žiadnemu lovcovi nezaručí, že pri stretnutí s dravcom nebude napokon korisťou on.

Ostrý jesenný vzduch páchol horiacim lístím a na rozdiel od londýnskeho East Endu bola táto lepšia štvrť plná elegantne oblečených mužov a žien. Vychádzali z klubov, mierili do divadiel a prvotriednych hotelov. Mne sa v dave páčilo. Aspoň som pri prepletaní sa po medzi ľudí a konské záprahy nemusel myslieť na to, čo ma čakalo.

Ako sme kráčali ďalej, ulice sa postupne vyprázdnila a namiesto sladkej arómy pečených gaštanov nám do nosa udieral zápach ohňov, ktoré z novín zakladali chudáci, aby sa ohriali. Chodníky boli prázdne, no chatrče okolo nich plné a spoza zasklených oblokov som cítil podozrievavé pohľady. Šli sme po High Street, hlavnej dopravnej tepne Whitechapelu. Z nej sme zabočili na Crispin Street a už onedlho sme boli pri Ústave Márie Magdalény. Kamenná budova sa ako chrám týčila nad trhoviskom Spitalfields, na ktorom teraz nebolo ani nohy. Cora pozrela na ťažké železné dvere zamknuté na visáciu zámku. Jediný znak, že budova je obývaná, pred-

stavovala opustená sviečka blikajúca v okne na vyššom poschodí. Bolo iba čosi po ôsmej, no na rozdiel od ostatných častí Londýna táto ulica a budova boli obostreté hrobovým tichom. Nečudo. Nachádzali sa neďaleko od námestia Mitre Square, kde Jack Rozparovač naposledy vraždil. Whitechapelská rada pre bezpečnosť odvtedy upozorňovala obyvateľov East Endu, aby sa radšej zdržiavali vnútri. A obyvatelia to odporúčanie očividne vzali vážne.

„Dúfam, že sa im nič nestalo,“ hlesla Cora a ja som vedel, že myslí na dievčatá, s ktorými sa zoznámila, keď bola v ústave. Všetky boli mladé a v životnej kríze, preto tu hľadali pomoc a dúfali, že sa opäť postavia na nohy. Ako mohli tušiť, že za bránou ústavu budú vlastnou krvou živiť obludy a že ich hlavný mecenáš im bude pripravovať strašnú smrť na ulici?

Za nami som začul šuchot suchých listov. Zvrtol som sa, pripravený čeliť ďalšiemu nebezpečenstvu, no uvidel som len nočného hlásnika. V jednej ruke si poťažkával bakoľu, v druhej držal lampáš.

Nechod' sem, vyslal som k nemu nástojčivú myšlienku a zacielil som naňho lúč upírskych Sily. Napriek tomu zamieril ku mne a pohľady sa nám na pol sekundy stretli. *Obráť sa. Chod' tam, odkiaľ si prišiel.* Zastal, ale nezavietil na nás lampášom. Zvrtol sa na päte a vykročil presne opačným smerom.

„Stalo sa niečo?“ s úzkosťou zašepkala Cora, lebo si všimla, ako nakláňam hlavu.

„Pst!“ Priložil som si prst na pery a čakal som, kým utíchnu hlásnikove kroky. Cora nemala také citlivé zmysly ako ja a vôbec si nevšimla, kto sa k nám blížil.

Kým som jej stihol vysvetliť, čo som videl, otvoril sa vchod do ústavu a do tmy vykročil Samuel. Pod pazuchou si niesol aktovku, na hlave mal hodvábnny cylinder. Zmeravel som, Cora sa mi zadrapila do predlaktia. Stiahol som ju ďalej od budovy a schovali sme sa za živý plot, ale nemuseli sme sa ľakať. Samuel vôbec nepozrel naším smerom. Kto by ho minul na ulici, uvidel by v ňom len politika, azda budúceho člena mestskej rady, ktorý sa venuje dielu milosrdenstva medzi chudobnými. A za to by ho všetci obdivovali, zhnusene som si pomyslel. Zabočil po kremeňom vydláždenej cestičke k obrubníku, prešiel po ulici a obrátil sa smerom k trhovisku Spitalfields. Len čo to spravil, zabočila k nemu drožka. Drožkár si bol očividne istý, že tento dobre oblečený džentlmen mu štedro zaplatí za cestu.

„Sem sa, pane! Rád vás odveziem, kam len chcete!“ zakričal cez celé námestie na Samuela. Ten prikývol a nastúpil.

„Poďme!“ zasyčal som na Coru, chytil som ju za ruku a rozbehol som sa. Spolu sme uháňali za drožkou, ktorá hrkotala pomedzi stánky, čo lemovali špinavé